

SUPRAVIEȚUITORUL

Povestea operațiunii Redwing
și a eroilor din Echipa SEAL 10,
căzuți la datorie

MARCUS LUTTRELL
împreună cu PATRICK ROBINSON

PREDA PUBLISHING
PENTRU EROUL DIN TINE

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
1. Către Afganistan... într-un depozit zburător	15
2. Foci mici... și aligatori mari	43
3. O școală pentru războinici	75
4. Domnilor, bine ați venit în iad!	105
5. Ca rămășițele unei armate nimicite	133
6. Făceți-i praf, fraților!	153
7. O avalanșă de foc	193
8. Ultima bătălie pentru Vârful lui Murphy	221
9. Aruncat în aer, împușcat și declarat mort	247
10. Un fugar american încolțit de talibani	273
11. Rapoarte exagerate despre moartea mea	301
12. 2-2-8! Aici 2-2-8!	327
<i>Epilog: Steaua Texasului</i>	357
<i>Postfață de Patrick Robinson</i>	361
<i>Să nu uităm niciodată</i>	363
<i>Mulțumiri</i>	365

1

Către Afganistan... într-un depozit zburător

Aceasta era răzbunarea pentru World Trade Center.

Urma să mergem după cei răspunzători.

Dacă nu după ei personal, atunci după frații lor de sânge,
demenții care ne doreau moartea și care
puteau oricând să încerce ceva asemănător.

Mesajele de adio tind să fie extrem de concise printre soldații din trupele SEAL. O bătaie scurtă pe spate, o îmbrățișare strânsă. Nimeni nu spune cu voce tare ceea ce ne trece tuturor prin cap: *Iar o luăm de la capăt. Iar plecăm la luptă, într-un alt război, într-o altă zonă fierbinte, împotriva unui nou adversar care vrea să-și încerce norocul în fața noastră... Oamenii ăștia nu sunt întregi la minte.*

E o chestie SEAL, această invincibilitate nevorbită, acest cod secret al războinicilor de elită din forțele armate americane. Tipi mari, rapizi, antrenați, înarmați până în dinți, experți în lupta corp la corp, maeștrii ai invizibilului pe care nimeni nu îi vede și nu îi aude venind. Cei din trupele SEAL sunt excelenți strategii, trăgători profesioniști, artiști ai mitralierelor și, la nevoie, foarte descurcăreți cu cuțitele. Una peste alta, suntem de părere că există puține probleme pe lume pe care să nu le putem rezolva cu explozibil de mare putere sau cu un glonț bine țintit.

Operăm pe mare, în aer și pe uscat. De acolo ni se trage și numele: *Sea Air and Land* (SEAL). Le facem pe toate. Dar unde urma să mergem acum, avea să fie cam departe de apă. La 3.000 m altitudine, într-un peisaj selenar, pe unii dintre cei mai izolați și sălbatici munți din lume. Afganistan.

„Pe curând, Marcus”. „Baftă, Mikey”. „Ai grijă, Matt”. „Să ne vedem cu bine, băieți”. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Cineva deschidea ușile barăcilor noastre, iar lumina se revărsa în noaptea fierbinte și întunecată din Bahrain, acest regat al deșertului unit de Arabia Saudită printr-o graniță de 3 km: Podul Regele Fahd.

Toți șase, purtând echipamentul de luptă ușor – uniforma kaki de deșert și ghete de asalt Oakley – am pășit afară în adierea călduță a vântului. Era martie 2005, încă nu la fel de cald ca în iad, așa cum se face vara. Dar tot era neobișnuit de cald pentru un grup de americani, chiar și pentru un texan ca mine. Bahrain se află la 26 grade latitudine nordică. Adică la peste 600 de kilometri în sudul Bagdadului, deci era cald.

Unitatea noastră se afla în partea sudică a capitalei Manama, oraș amplasat în colțul de nord-est al insulei. Asta însemna că trebuia să trecem prin mijlocul orașului pentru a ajunge la baza aeriană americană de pe Insula Muharraq, care opera toate zborurile spre și dinspre Bahrain. Nu ne deranja, dar nici nu ne plăcea.

Călătoria aceea scurtă, de vreo opt kilometri, ne purta printr-un oraș care avea cam aceleași sentimente ca noi. Localnicii nu ne iubeau nici ei. Aveau o privire ursuză, de parcă se săturaseră de faptul că armata americană se află printre ei. De fapt, erau cartiere în Manama cunoscute drept zone negre, în care comerțanții, chiar și cetățenii obișnuiți, își atârnavă steaguri negre în fața caselor, semn că americanii nu sunt bineveniți.

Presupun că simbolistica nu era la fel de radicală ca *Juden Verboten* („Interzis Evreilor”) din Germania nazistă. Dar există multe subcurente de ură în toată lumea arabă, iar noi știam că există mulți simpatizanți ai fanaticilor musulmani extremiști

talibani sau al-Qaida. Steagurile negre funcționau. Așa că păstram distanța față de acele locuri.

Cu toate acestea, trebuia să traversăm orașul într-un vehicul neprotejat peste un alt pod, al șecului Hamad, numit după emirul Qatarului. Oamenilor de acolo le plac mult podurile și cred că vor construi mai multe, din moment ce Bahrainul mai cuprinde și alte 32 de insule mai mici, care formează arhipelagul amplasat în largul coastei de vest a Arabiei Saudite, în sudul Golfului Persic.

Conduceam așadar prin Manama spre Muharraq, unde se află baza aeriană americană, la sud de Aeroportul Internațional din Bahrain. Ne aștepta un C-130 Hercule imens, un avion de marfă cu turbopropulsor. Este unul dintre cele mai zgomotoase avioane din stratosferă, o peșteră imensă și răsunătoare de oțel, special proiectată pentru a căra încărcătură grea – nu era deloc sensibilă, delicată și poetic conversațională, așa cum eram noi.

Ne-am încărcat și depozitat echipamentul esențial: arme grele (mitraliere), puști M4, pistoale SIG-Sauer de 9 mm, cuțite de luptă, cartușiere, grenade, echipamente medicale și echipamente pentru comunicații. Câțiva băieți au atârnat hamacuri făcute din plasă groasă. Restul ne-am așezat pe scaunele făcute tot din plasă. Nu era chiar clasa întâi. Dar broscii au multe de cărat după ei și nu se așteaptă la prea mult confort. Așa ni se mai spune nouă, celor de la SEAL, broscii.

Blocați aici în acest depozit zburător, această formă total primitivă de transport, în aer plutea un fel de tânguială veselă. Dar dacă toți șase am fi fost trimiși în vreo vâgăună a iadului să luptăm uzi leoarcă, înghețați, răniți, blocați, depășiți numeric, luptând pentru viețile noastre, nu s-ar fi auzit niciun smiorcăit de nemulțumire. Așa funcționează frăția noastră. O frăție strict americană, făurită cu sânge. Câștigată cu greu și indestructibilă. Construită pe o bază de patriotism, curaj și încredere reciprocă. Nu există nicăieri în lume o forță de luptă asemănătoare nouă.

Echipajul de zbor ne-a verificat centurile de siguranță, apoi motoarele zgomotoase ale avionului au început să huruie. Iisuse,

ce zgomot incredibil! Am fi putut la fel de bine să stăm în cutia de viteze. Întreaga aeronavă vibra și huruia în timp ce rulam pe pistă, decolând spre sud-vest, direct în rafalele de vânt din deșert care băteau dinspre țărmul Peninsulei Arabice. Nu mai erau alți pasageri la bord în afară de noi, cei trimiși să facem ce era de făcut, în numele guvernului american și a comandantului suprem, Președintele George W. Bush. Într-un fel, eram pe cont propriu. Ca de obicei.

Am cotit deasupra Golfului Persic și apoi am luat-o înspre stânga, stabilindu-ne pe cursul nostru către est. Ar fi fost mult mai rapid să o luăm direct peste golf, înspre nord-est. Dar asta ne-ar fi purtat prin spațiul aerian al Republicii Iran, ceea ce nu ne doream.

Așa că am ținut direcția către sud, zburând peste deșerturile prietenoase ale Emiratelor Arabe Unite, la nord de nisipul arzător al deșertului Rub al-Khali, în traducere „Pătrimea goală”. În spatele nostru se aflau cazanele bolborosind de ură ale Irakului și Kuweitului, locuri în care mai servisem în trecut. Sub noi se aflau deșerturi mai prietenoase, precum capitala gazelor naturale, Qatar; emiratul plin de petrol, Abu Dhabi; clădirile înalte și moderne ale Dubaiului; și apoi, mai la est, coasta abruptă a Omanului.

Niciunul dintre noi nu era trist că părăsim Bahrainul, primul loc din Orientul Mijlociu în care fusese descoperit petrol. Avea istoria lui și ne distrasem adesea prin pietele locale tocmindu-ne cu negustorii pentru orice. Dar nu ne simțisem niciodată ca acasă și, cumva, înălțându-ne tot mai mult prin norii negri, simțeam că lăsăm în urmă tot răul din partea de nord a golfului și pornim într-o misiune nouă, una pe care o înțelegeam.

În Bagdad, ne confruntaserăm cu un inamic pe care de multe ori nu îl vedeam și eram forțați să mergem după el să îl căutăm. Iar când îl găseam, cu greu știam cine este – al-Qaida sau taliban, šiit sau sunit, irakian sau străin, vreun luptător pentru libertate de-al lui Saddam sau vreun insurgent care lupta pentru un alt

Dumnezeu decât al nostru, unul care aproba uciderea civililor nevinovați și care eliminase total cele zece porunci.

Acești inamici erau mereu prezenți, mereu periculoși, creând confuzie totală. Schimbând direcția cu aeronava Hercule lăsam în urmă un loc care se autodistrugea în mod sistematic. Dar ne îndreptam către un loc plin de oameni ai munților, decizi să ne distrugă ei pe noi.

Afganistan. Era foarte diferit. Munții din nord-est, capătul de vest al lanțului muntos Hindukuș, erau exact aceiași munți în care talibanii îi adăpostiseră pe lunaticii de la al-Qaida și îi apăraseră pe discipolii nebuni ai lui Osama bin Laden în timp ce aceștia puneau la cale atacurile din New York de pe 11 septembrie.

Aici, luptătorii lui bin Laden găsiseră o bază de antrenament. Adevărul e că al-Qaida înseamnă „baza”, iar în schimbul banilor de la fanaticii saudiți ai lui bin Laden, talibanii facilitaseră totul. Iar acum acești oamenii, ce mai rămăsese din talibani și ultimele triburi războinice ale al-Qaida, se pregăteau să o ia de la capăt, încercând să își facă drum peste trecătorile din munți, hotărâți să pună bazele unor noi tabere de antrenament și centre militare și, într-un final, să își instaleze propriul guvern în locul celui ales pe baza votului democratic.

Poate nu erau exact aceiași oameni care plănuiseră atentatul din 11 septembrie. Dar în mod cert erau urmașii lor și partizanii lor. Făceau parte din aceeași mulțime care dărâmasse turnurile de nord și de sud din Manhattan, în cea dimineață notorie de marți din 2001. Iar următoarea noastră sarcină era să îi oprim, chiar acolo, în acei munți, prin orice mijloc posibil.

Până acum, acei oameni ai munților ieșiseră victorioși din încăierările cu armata noastră. Motiv pentru care ne chemaseră pe noi. Când se îngoașă treaba, mereu ne cheamă pe noi. De aceea Forțele Navale investesc ani de zile în antrenamentele echipelor SEAL din Colorado, California și Virginia Beach. Pentru astfel de momente speciale, în care mânușa de catifea a

Unchiului Sam îi face loc pumnului de fier al SPECWARCOM (*Special Forces Command* - Comandamentul Forțelor Speciale).

Și iată de ce ne aflăm cu toții acolo. Misiunea noastră era una strategică și secretă. Cu toate acestea, un lucru era limpede ca lumina zilei, cel puțin pentru noi, cei șase operatori SEAL aflați în gălăgiosul Hercule de deasupra deșertului. Aceasta era răzburarea pentru World Trade Center. Urma să mergem după cei răspunzători. Dacă nu după ei personal, atunci după frații lor de sânge, demenții care ne doreau moartea și care puteau oricând să încerce ceva asemănător. Tot un drac, nu?

Știam care e misiunea noastră. Și știam și încotro ne îndreptam: spre vârfurile înalte ale munților Hindukuș, aceiași munți în care bănuiam că se adăpostește bin Laden și în care se ascundeau noile sale găști de discipoli. Erau pe undeva pe acolo.

Această claritate a scopului era inspirațională pentru noi. Străzile periculoase și prăfuite al Bagdadului, în care până și copiii erau crescuți să ne urască, erau mult în spate. Drept în față, în Afganistan, ne aștepta un vechi câmp de luptă, în care ne măsuram de la egal la egal cu inamicul.

Acest lucru poate fi uneori intimidant pentru soldații obișnuți. Nu și pentru băieții din SEAL. Și vă zic cu certitudine că toți șase eram entuziasmați de această posibilitate, eram nerăbdători să ne facem treaba acolo, în câmp deschis, total încrezători în succesul nostru, siguri de antrenamentele, experiența și judecata noastră. Vedeți voi, suntem invincibili. Așa ne-au învățat. În asta credem.

Scrie negru pe alb, în filosofia oficială a celor de la Navy SEAL, ultimele două paragrafe:

Ne antrenăm pentru război și luptăm pentru victorie. Sunt pregătit să aduc pe câmpul de bătălie întregul spectru de forță militară de care dispun pentru a îmi îndeplini misiunea și scopurile stabilite de țara mea. Îmi voi executa misiunea rapid și violent, dacă va fi necesar, dar mă voi ghida după principiile pe care m-am angajat să le apăr.

Oameni curajoși au luptat și au murit pentru a pune bazele tradiției și reputației de temut pe care trebuie să le respect. În cele mai dificile condiții, moștenirea camarazilor mei îmi va consolida hotărârea și îmi va ghida fiecare acțiune. Nu voi eșua.

Ne lăsasem cu toții barba să crească, pentru a arăta ca luptătorii afgani. Era important să nu părem soldați, pentru a nu fi luați la ochi. Cu toate acestea, eu vă garantez că dacă trei membri SEAL ar fi într-un aeroport aglomerat, i-aș identifica imediat după comportament, încredere, disciplină și mers. Nu zic că i-ar mai recunoaște și altcineva. Dar eu sigur da.

Tipii care călătoreau cu mine din Bahrain erau incredibil de diferiți, chiar și după standardele SEAL. SGT2 Matthew Gene Axelson, un subofițer din California, care nu împlinise încă 30 de ani, căsătorit cu Cindy și devotat ei, părinților lui, Cordell și Donna, și fratelui său, Jeff.

Îl spuneam Axe și îl cunoșteam bine. Fratele meu geamăn, Morgan, era cel mai bun prieten al lui. Fusesse la noi acasă în Texas și eram de ceva timp împreună în SEAL Delivery Vehicle Team 1, Plutonul Alfa. El și Morgan fuseseră parteneri de înot la SEAL BUD/S și făcuseră împreună școala de lunetiști.

Axe era un tip tăcut, avea 1,93 m, ochi albaștri pătrunzători și păr ondulat. Era isteț și cel mai bun jucător de Trivial Pursuit¹ pe care îl văzusem vreodată. Îmi plăcea să stau de vorbă cu el pentru că știa atât de multe. Mereu venea cu răspunsuri care ar fi sfidat până și un profesor de la Harvard. Locuri, țări, populațiile acestora, principalele ramuri economice.

În echipe, mereu era profesionist. Nu l-am văzut niciodată supărat și știa exact ce are de făcut. Era unul dintre acei oameni. Ce era dificil și derutant pentru alții, pentru el era floare la ureche. În luptă, era un sportiv absolut, rapid, violent, ba chiar brutal dacă era necesar. Familia nu-i cunoscuse niciodată această latură. Ei nu văzuseră decât bărbatul calm și vesel care

¹ Joc de societate cu întrebări de cultură generală (n.t.).

făcea parte din armată și care fără îndoială ar fi putut fi jucător profesionist de golf, un tip căruia îi plăcea o bere rece și o porție bună de răs.

Cu greu puteai întâlni un om mai bun. Era o persoană incredibilă.

Apoi mai era prietenul meu cel mai bun, Locotenentul Michael Patrick Murphy, tot sub 30 de ani, absolvent cu onoruri de la Penn State, jucător de hochei, acceptat de mai multe facultăți de drept înainte să schimbe macazul și să se înroleze în Forțele Navale. Mikey era un cititor avid. Cartea sa preferată era Porțile de foc de Steven Pressfield, povestea memorabilei confruntări a spartanilor de la Termopile.

Avea o experiență vastă în Orientul Mijlociu, servise în Iordan, Qatar și Djibouti, în Cornul Africii. Ne începusem carierele de SEAL în același timp și cred că ne-am împrietenit și pentru că amândurora ne plăcea să facem pe deșteptii. De asemenea, niciunul dintre noi nu avea somn când eram sub presiune. Așa că ne petreceam împreună insomniile. Stăteam și jumătate de noapte de vorbă și vă spun sincer că nimeni nu mă făcea să râd așa cum o făcea Mikey.

Mereu îl luam peste picior că e murdar. Uneori patrolam împreună în fiecare zi, vreme de câteva săptămâni, și nu prea avea rost să te speli, dacă știai că în câteva ore vei înota până la gât într-o mlaștină. Iată un schimb de replici tipic între noi, un subofițer lider de echipă și un ofițer SEAL:

- Mikey, miroși ca naiba, pentru numele lui Dumnezeu. De ce dracu' nu te speli?

- Așa e, Marcus. Să-mi amintești mâine, da?

- Recepționat, sir!

Pentru oamenii dragi și apropiați, Mikey cumpăra cadouri de la marele magazin cunoscut și ca rețeaua americană de autostrăzi. Odată i-a făcut cadou de ziua ei frumoasei sale prietene Heather un con de semnalizare rutieră. Împachetat de cadou. De Crăciun i-a luat una din luminițele acelea roșii care

se pun în vârful conului noaptea. Tot împachetată, normal. Mie mi-a luat odată de ziua mea un semn de STOP.

Și să-i fi văzut geanta de voiaj. Era o chestie enormă, genul de sac în care își pun echipamentul jucătorii de hochei de la echipa lui preferată, New York Rangers. Cel mai greu bagaj din toată armata americană. Doar că nu avea inscripționat logoul de la Rangers, ci „Du-te dracului”.

Nu exista nicio situație în care să nu îi treacă prin cap o replică deșteaptă. Mikey a fost la un moment dat implicat într-un accident oribil, aproape fatal, iar unul dintre colegi l-a rugat să explice ce s-a întâmplat.

- Ei, haide, a spus locotenentul din New York, de parcă era un subiect de care era sătul. Mereu aduceți vorba de rahatul ăla de acum o sută de ani. Lăsați-o baltă.

Accidentul se petrecuse de fapt cu doar două zile în urmă.

Mikey era de asemenea unul dintre cei mai buni ofițeri pe care i-am cunoscut, un lider înnăscut, un SEAL teribil care nu făcea niciodată pe șeful cu nimeni. Mereu spunea „te rog” și „dacă nu te superi”. Niciodată „fă asta” sau „fă aia”. Și pur și simplu nu tolera niciodată ca un ofițer mai înalt în grad, fie el ofițer sau subofițer, să se ia de cineva din echipa lui.

Mereu își asuma responsabilitățile și consecințele. Nu se eschiva niciodată. Dacă era muștrat, își accepta vina. Dar dacă încercai să treci de el și să te iei de unul de-ai lui, devenea un adversar formidabil. Acest lucru îl deranja teribil.

Era fantastic pe sub apă și un înotător puternic. Singura problemă e că era un pic mai lent, dar era singurul său defect. Odată, eram amândoi la un antrenament de înot de 3,4 kilometri (2 mile) și când am ajuns în sfârșit pe plajă, nu l-am găsit nicăieri. Într-un final l-am văzut dând din mâini la vreo 400 de metri în larg. *Iisuse, e în pericol*, a fost primul meu gând.

Așa că m-am aruncat înapoi în apa înghețată, hotărât să îl salvez. Nu sunt un alergător excepțional, dar prin apă sunt destul de rapid, așa că am ajuns la el fără probleme. Nu știam în ce mă bag.